

overholder alle Politiets Anordninger med Hensyn til Sygdommen."

Med Hensyn til, at det i Begyndelsen af Paragraphen er foreskrevet, at den saakaldte "Steenkrop" skal henregnes til Snive, bemærkes, at dette Udtryk betegner det Stadium af den ondartede Dværse, paa hvilket denne er i Begreb med at gaae over til Snive, og at denne Bestemmelse er tilføjet for at forebygge ikke ualmindelige Forsøg paa i saadanne Tilfælde at unddrage sig Snivelovgivningen, uagtet denne her bør komme til Anvendelse.

Frdn. af 28de November 1806 hjemler ikke Gieren nogen Erstatning for den Hest, der af det Offentlige er foranstaltet dræbt som mistænkt for at lide af Snive, end ikke, hvor det senere viser sig, at Hesten ikke har været smittet. Ligesom det imidlertid i sidste Tilfælde er et Retfærdighedskrav, at Erstatning gives, saaledes har man, da det ved de i Udlandet gjorte Erfaringer forlængst er godtgjort, at Snive ikke er ulægelig, skjøndt den i vor Lovgivning erklæres derfor, jfr. Frdn. 1806 §§ 2 og 10, troet at burde indrømme Gieren Erstatning, om Hesten virkelig findes at have lidt af Snive. Imidlertid maa denne Erstatning i begge Tilfælde bestemmes paa en anden Maade end ved Dvæglungesygen, da en Hest, der viser Symptomer til Snive, om den end senere befindes ikke at have været angreben af denne Sygdom, dog ikke kan have været sund, men altid maa have lidt af et eller andet chronisk Tilfælde, ligesom der ogsaa er en langt ringere Sandsynlighed for, at en smittet Hest kunde være bleven helbredet, end for, at et Dvæghoved kan komme sig af Lungesyge. I Genhold hertil har man meent passende at kunne fastsætte Erstatningen, som i Udkastet bestemt.

Det i § 13 af Frdn. 28de November 1806 indeholdte Forbud mod Salg af Heste, „der kunne skjønnes at lide af Snive eller en anden smitsom Sygdom“, bør formeentlig udvides til ogsaa at gjælde om Salg af blot mistænkte Heste, og med Hensyn hertil er der derfor ogsaa ved nærværende Paragraphs Bestemmelser

om Afsondring blot paa Grund af Mistænke tilføjet et Forbud mod at sælge noget af de paaagtalende Dyr.

ad § 14.

I Overensstemmelse med Cancellie-Circulaire af 7de October 1815 er Pl. af 4de October s. A. „betræffende de Forholdsregler, der bør tagtages til Betryggelse med Hensyn til Hunde“, i den senere Tid bragt i Anvendelse paa flere Steder omkring i Landet. Bestemmelserne i denne Placat, der nærmest er givet for Kjøbenhavns Vedkommende, ere imidlertid flere Henseender af den Bessaffenhed, at de ikke passe til Forholdene i Landdistricterne, ligesom flere af dem desuden ere byggede paa nu tildeels forældede lægevidenskabelige Forudsætninger. Man har derfor, fornemmelig under den i den senere Tid saa stærkt udbredte Hundesygdom, anseet det for i høj Grad ønskeligt, at Placaten afløses af nye Lovbestemmelser, der hjemle Foranstaltninger, der baade ere mere tidsvarende, og som under en grasserende Hundesygdom kunne bringes i Anvendelse over hele Landet, og, da Ordningen af dette Forhold fandtes hensigtsmæssigt at kunne skee i den almindelige Lov angaaende Sygdomme blandt Huusdyrene, har man i nærværende Paragraph opstillet de Regler, som man formener ville kunne træde i Stedet for Placaten af 1815, og som i alt Væsentligt stemme med de ovenberørte af Sundhedscollegiet fremsatte Forslag. Med Hensyn hertil skal man bemærke Følgende:

ad a. Man har anseet det for rettest, at der haves en udtrykkelig Bestemmelse om, ved hvem det skal bekendtgjøres, at Loven træder i Kraft, hvorimod Bestemmelser om, med hvilke sagkyndige Autoriteter Dyrigheden forinden skal conferere (jfr. Pl. 1815 § 8), og om Dyrigheden paa egen Haand eller kun efter Ministriets Ordre kan sætte Loven i Kraft, formeentlig nærmest ere en Regjerings-sag, der derfor rettest bør udelades af Loven.

ad b. Under dette Litra angives de Bestemmelser, under hvilke det, naar Loven er sat